

Wat gebeurde er toch met de Bijbel?

Roger Oakland, www.understandthetimes.org

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Ik ontmoet op conferenties veel mensen die uit een brede waaier van kerkachtergronden komen. Zij vertellen mij dat hun kerk waar zij jarenlang samenkwamen nu radicaal veranderd is. Hun pastor predikt niet langer uit de Bijbel. In plaats daarvan is de zondagochtenddienst een schertsvertoning of men brengt een aantal verhalen.

De Bijbel lijkt een verboden boek te zijn geworden. Alhoewel er nog pastors zijn die nog steeds de Bijbel onderwijzen, worden zij meer een uitzondering dan de regel.

Waarom gebeurt dit toch? Maakt dit deel uit van de “emerging church”¹-agenda voor hun “heruitvinden” van het Christendom? Emerging church leiders zeggen dikwijls dat de methoden om de boodschap te presenteren moeten veranderen indien wij nog relevant willen zijn in onze generatie. Maar, wat gebeurt er als de boodschap die verkondigd wordt in de naam van Christus niet langer gebaseerd is op hoofdstuk en vers? De gezonde leer lijkt naar de achterste rij verschoven te zijn ter wille van een leer die niet langer haar luisteraars kan beledigen. Voor veel pastors vandaag is de maatstaf van succes hoeveel mensen er komen, in plaats van hoevelen gehoorzamen en luisteren naar wat God zegt in Zijn Woord.

Om duidelijk te maken wat ik zeg zal het nuttig zijn eens te zien hoe ene pastor Doug Pagitt de Bijbel gebruikt in zijn kerk (Solomon's Porch). Ik citeer uit zijn boek *Church Re-Imagined: The Spiritual Formation of People in Communities of Faith*, waarin Pagitt stelt:

In Solomon's Porch zijn de preken voornamelijk niet een betrekken van waarheid uit de Bijbel om die toe te passen op de levens van mensen. In veel gevallen is de preek niet zozeer een lezing of aansporend gesprek dan een presentatie van poëzie - van woorden plaatsen rond de mensen hun ervaringen om hen toe te laten een diepere connectie met hun levens te vinden ... Onze preken zijn daarom niet zozeer lessen die precies het geloof definiëren dan wel verhalen die onze hopen, ideeën en participatie verwelkomen. [1]

Volgens pastor Pagitt gaat de Bijbel niet over waarheid en doctrine maar over diverse hopen, ideeën en participatie. En, in plaats van dat een pastor de Bijbel uitlegt, gelooft Pagitt dat er gelijke kansen moeten zijn voor iedereen om te dialogeren, om te komen tot een consensus over wat de Bijbel zou kunnen zeggen. Pagitt schrijft:

---

¹ Wikipedia ENG: “De **emerging** of **emergent church movement** (VS) is een controversiële, 21ste eeuwse christelijke beweging die in het bijzonder de onkerkelijken tracht te engageren die leven in postmoderne en postkoloniale culturen. Proponenten noemen de beweging een “emerging conversation” (opkomende conversatie) om de nadruk te leggen op haar zich ontwikkelende en gedecentraliseerde natuur. Een algemene karakteristiek is het concept van missionair leven waar christenen uitgezonden worden in de wereld om een zegen te zijn waar zij zich ook bevinden. Verhalende presentaties van het geloof en de Bijbel, zowel als het gebruik van multimedia, internet en weblogs zijn populair bij deze dominante jongere generatie christenen. De nadruk op dialoog staat een genereuze openheid toe naar een pluraliteit van bijbelinterpretatie, met vermindering van een dogmatische interpretatie en theologie ...”.

Wikipedia NL: “De **emerging church movement** is een christelijke beweging die opkwam eind 20ste en begin 21ste eeuw, waarbinnen ernaar wordt gestreefd om het Koninkrijk van God gestalte te geven binnen de plaatselijke tijd en cultuur in navolging van Jezus Christus. Er bestaat tot op heden geen Nederlandstalige algemeen gebruikte equivalent voor de term ‘emerging church’, alhoewel men in de literatuur de letterlijke vertaling ‘opkomende kerk’ kan aantreffen ...”

Om verder te gaan dan een passieve benadering van geloof, hebben wij getracht een gemeenschap te creëren die meer lijkt op potluck²: mensen eten en zij brengen iets mee voor anderen. Ons geloof wordt opgebouwd wanneer ieder van ons zijn hopen, dromen en begrippen over het verhaal van God met elkaar deelt, zoals dat zich ontvouwt doorheen de geschiedenis en door ons. [2]

Dit “potluck”-kenmerk van het Christendom dat ertoe neigt de Bijbel licht op te vatten, bezit een aantal ernstige fouten, vanuit een bijbels perspectief. Terwijl sommige delen van de Bijbel zouden kunnen gelezen worden als poëzie, valt er veel meer te kennen en te leren dan “woorden plaatsen rond de mensen hun ervaringen”.

De Bijbel vertelt ons dat God altijd correct en goed is en de mens altijd geneigd is tot het verkeerde en boze. Wanneer wij vertrouwen op menselijke consensus zullen wij eindigen met een menselijk perspectief en niet Gods openbaring. Dit is een gevaarlijke situatie die het potentieel in zich draagt om mensen op een dwaalspoor te leiden.

---

[1] Doug Pagitt, *Church Re-Imagined: The Spiritual Formation of People in Communities of Faith*, Zondervan, Grand Rapids, MI, 2005, p. 166

[2] Ibid. p. 167

---

² *Potluck* (Engels), ook genoemd *potluck dinner*, is een bijeenkomst van mensen waarbij van elke participant verwacht wordt een schotel voedsel mee te brengen om te delen met de groep. (Wikipedia).